

ת"פ 18713/11/12 - מדינת ישראל נגד מ א

בית משפט השלום בכפר סבא

19.4.2015

ת"פ 18713-11-12 מדינת ישראל נ' א
בפני כב' השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מ א

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבישי רובינשטיין

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד גילי יאסו

מתורגמן לשפה האמהרית מר יעקב אליאס

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); תקיפה סתם- בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש- של בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק + סעיף 380 לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום, בעת הרלוונטית היו הנאשם וט א (להלן: "המתלוננת") בני זוג המתגוררים בנפרד ולהם 4 ילדים בני 8.5 עד 18 המתגוררים עם המתלוננת בכפר סבא.

על פי האישום הראשון ביום **27.1.12** בבית, על רקע סכסוך כספי, איים הנאשם על המתלוננת כשאמר לה כי יהרוג אותה.

על פי האישום השני, כחמישה חודשים עובר למועד האמור, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שזרק לעברה בקבוק בירה ומלחיה ופגע ברגלה.

על פי האישום השלישי, כשנה עובר למועד האמור, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחנקה בגרונה וגרם לדימום באפה.

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו.

עמוד 1

(1) ע"ת/1- גב' א ט -המתלוננת (עמ' 17-3 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2- ס א (עמ' 17-24 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-שירה בכר (עמ' 26-28 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4- אלברט יפרח (עמ' 29-30 לפרוטוקול)

(1) ע"ת/1- המתלוננת - הנאשם הוא בעלה. הם עלו לארץ לפני 10 שנים ויש להם ארבעה ילדים בני 16-22. התחתנו באתיופיה.

בהתחלה רבו בגלל הכסף. הנאשם איים עליה שירביץ לה והיא אמרה את זה לעובדת הסוציאלית. העובדת הסוציאלית אמרה לה להתקשר למשטרה, וכשהיו במריבה וכעס היא הלכה לישון והוא הרביץ לה (פרו' עמ' 3 ש' 9-30).

הוא הדביק אותה לקיר ודחף אותה לדלת בכוח. היא פתחה את הדלת והוא סגר אותה בכוח פתחה שוב ישבה בסלון וכל הלילה לא ישנה. בבוקר הלכה לעבודה בטבע.

מהעבודה הלכה לעו"ס ואמרה לה שלא חוזרת הביתה והעו"ס הפנתה אותה למקלט לנשים מוכות.

הוא איים עליה, סגר את הדלת וחנק אותה. כאב לה מאוד הייתה חולה. שבועיים לא הלכה. הלכה לקופ"ח וקיבלה כדורים.

לא יודעת תאריכים של האירועים, או מתי הלכה למקלט.

בפעם האחרונה הגיעה למשטרה כי הם רבו, תמיד המריבות שלהם זה בגלל כסף, והיא אומרת לנאשם שיסדרו את הבית ויגדלו את הילדים והוא רק הולך למסיבות ולחתונות. יש לו גם ילדה מנישואיו הראשונים-נשואה ואם לשני ילדים- ובגללה הם רבים הרבה.

הם רבים בגלל הילדה שלו כי היא גרה בארץ, וכשמגיעה אליהם הביתה היא לא מדברת איתה, אפילו שהיא חיתנה אותה, והנאשם לא הסכים (פרו' עמ' 4 ש' 1-32).

לא יודעת למה היא לא מדברת איתה. היא הביאה אותה לארץ והייתה כמו אמא שלה.

כשהנאשם היה במעצר הבעל של הבת בא ואיים עליה. הבת הייתה למטה עם עבריינים והוא אמר לה "איפה שלחת את אבא שלנו? תביאי אותו עכשיו" ואיים שיהרוג אותה. זה היה אחרי שהתלוננה במשטרה. היא אמרה לו שילך לשאול בתחנת משטרה.

לאחר ריענון זיכרון - אישרה כי אמרה במשטרה שהנאשם אמר לה "את לא אישה שלי, אני הולך, אני אחזור ,

אני אהרוג אותך". הוא יצא מהבית, וכשחזר אמר שיהרוג אותה, והמשטרה באו ולקחו אותו.

היו עוד מקרי אלימות של הנאשם. כל הזמן איים שיהרוג אותה. הם 6-7 חודשים הוא היה מחוץ לבית והייתה לה תאונת דרכים אז הוא חזר לבית.

עכשיו הם גרים יחד. פנו לעו"ס שתטפל בהם (עמ' 5 ש' 1-32).

מאשרת שאמרה במשטרה כי הוא מרביץ לה, אך לא הרביץ באותו יום שהתלוננה.

מאשרת שסיפרה במשטרה שחמישה חודשים לפני כן זרק על רגלה בקבוק בירה ומלח. וגם חנק אותה וירד לה דם מהאף. השכנים הלא אתיופים שמעו.

מקלט של נשים מוכות היה בראשון לציון, והיא הייתה שם חודש ומשהו.

הנאשם היה זורק לה את הנעליים וקורע לה את הבגדים, קרע לה מזוודה ושרשרת זהב. היה מרביץ לה ושולח כסף לאתיופיה. הוא בונה שם בית ויש לו משפחה שם, אבל הילדים שלהם פה מקבלים בגדים מתרומות.

כשהיא אומרת לו שידאגו לבית ולילדים פה - הוא אומר שלא אכפת לו.

לאחר ריענון זיכרון מאשרת שאמרה במשטרה שהנאשם זרק אותה על הקיר ועל הרצפה ואמר שיהרוג אותה עם סכין, והיא ישבה על כיסא כל הלילה ולא ישנה (עמ' 6 ש' 1-32).

מכחישה את גרסת הנאשם לפיה הילדים ראו אותה מרביצה לו (עמ' 7 ש' 1).

בחקירה נגדית העידה כי ביום שישי כשהלכה למשטרה הילדים היו בבית. גם הילד ס.

באותו יום שישי ה-27.1.12 הנאשם נתן לה מכות, חושבת שהילדים היו בבית.

היא צעקה כשהוא תפס אותה. השכנים לא שמעו. לשאלה איך יודעת שהשכנים לא שמעו, ענתה כי הם לא באו. הם חשבו שהוא הרג אותה. אפילו ששמעו לא באו לבית.

הוא חנק אותה והיא מלמלה והם אמרו לה ששמעו אותה. השכנים "הלבנים" (לא אתיופים-נב) אמרו לאתיופים, והם באו ואמרו לה.

הם חשבו שהנאשם הרג אותה והלך. אמרו לה שרצו להזמין משטרה אבל היא שקטה כי היא לא מדברת עברית (עמ' 7 ש' 3-33).

הם התכוונו אירוע ביום אחר לפני כן, לא לאותו יום שישי.

לשאלה למה לא סיפרה במשטרה שהשכנים חשבו שהרג אותך, ענתה כי אמרה את זה במשטרה וגם לחתן

שלה.

החתן בא לאיים עליה ביום שבת והיא ראתה את העבריינים עם הבת למטה. הילדים שלה היו בבית וצעקו, הם הצילו אותה מזה שהחתן אמר שיהרוג אותה.

הילדים לא ראו את העבריינים, הם סגרו את הדלת אבל החתן עוד היה בחוץ ולא הלך, הוא אמר לה "תחזירי את אבא שלנו".

היא אמרה לו שהיא כמו אמא שלו, האכילה אותו ועכשיו הוא בא להרביץ לה? והוא אמר שיהרוג אותה.

לא יודעת אם השכנים שמעו את הצעקות כשהחתן בא לאיים. זה היה בשעה 10 בבוקר כשקמו. היא הזמינה משטרה (עמ' 8 ש' 1-32).

היא אמרה לשוטרים שהוא מאיים עליה ועומד מעבר לדלת לא רוצה לעזוב, והשוטרים הגיעו לבית אבל לא מצאו אותו. היא אמרה להם שהוא גר בשכונת ותיקים.

לא הזמינו אותה להגיש תלונה במשטרה. היא הייתה בבימ"ש לא היה לה מי שיתרגם, אז הלכה.

לא מטופלת ברווחה. היה לה עו"ס אתיופי בשם **יוסי**, אבל כשהיא והנאשם התחילו לריב והייתה מבקשת ממנו לעזור- הוא היה אומר שהנאשם חבר טוב שלו, הוא אדם טוב, ומחזיר אותה לבית בלי טיפול.

בגלל שלא שמע לה היא החליפה עו"ס, אבל היא לא הבינה אותה כי לא ידעה את השפה.

על האירוע עם החתן סיפרה לעו"ס. לא זוכרת את שמה. חושבת שהיתה **גלית**, אבל היא עזבה ויש עו"ס חדשה.

חושבת שהנאשם חזר לבית כעבור 7 חודשים, לא יודעת. לשאלה מה תגובתה לכך שמדובר בחודש, ענתה כי אולי 3 חודשים. 3 חודשים היה לו צו הרחקה מהבית.

אדם בשם **אמנון** ניסה להשלים ביניהם (עמ' 9 ש' 1-32).

זה היה אחרי יום שישי, ואחרי התלונה. הנאשם רצה לחזור לבית, ואמנון עשה שלום. הוא בא לתרגם להם לאמהרית, אולי הוא עובד עירייה.

היו לפני כן אנשים שניסו לעשות ביניהם שלום.

לשאלה האם גם להם סיפרה שהנאשם קרע לה את הבגדים ואת המזוודה, ענתה כי המקרה של המזוודה היה עכשיו אחרי השלום בית. היא הלכה לבקר את אביה החולה, וכשחזרה- המזוודה הייתה קרועה.

היא סיפרה על שקרע את הבגדים. אחרי כל הבלגן הסכימו לשלום בית, חתמו על הסכם שהנאשם לא יגע יותר בנעליים ובבגדים שלה, אבל זה אותו דבר.

לשאלה איך קוראים לאנשים שעשו איתם שלום בית לפני האירוע ביום שישי להם סיפרה אודות גזירת הבגדים, ענתה כי זה כבר מחוקק, מת, עכשיו עשו שלום בית עם אנשים חדשים והתחילו דף חדש.

לשאלה למה לא סיפרה למשטרה שהם חתך לה את הבגדים אם חשבה שזה מספיק חשוב לספר לאנשים שהשכינו ביניהם שלום, ענתה כי היא באה ולא היה לה מתרגם בבימ"ש, אז חזרה. אולי אמרה לשוטר. גם הייתה מבוהלת אותו יום.

לא מסרה במשטרה את שמם של משכני השלום ביניהם, בשביל מה? (פרו' עמ' 10 ש' 1-32).

השמות שלהם הם גדעון ועוד.

לשאלה כיצד מסבירה את הסתירה בעדותה לפיה בבימ"ש אמרה שהנאשם הכה אותה ביום שישי בו התלוננה, ובמשטרה אמרה שלא הרביץ אלא רק איים, ענתה כי הוא זרק עליה בקבוק בירה ואיים שיהרוג אותה.

לשאלה כיצד מסבירה כי לשאלת החוקר אם הרביץ לה הנאשם ענתה שכן אבל לא באותו יום אלא לפני חמישה חודשים זרק עליה בקבוק בירה ומלח ובבימ"ש אומרת שכן הרביץ לה אותו יום, ענתה כי הוא רצה להרביץ לה, והילדים באו וצעקו, אז הוא יצא ואמר שכשיחזור- יהרוג אותה.

בחדר הרביץ לה, כן. הוא החזיק אותה והיא ברחה ממנו (עמ' 11 ש' 1-32).

אולי חתמה על הודעתה במשטרה, לא יודעת. מזהה את החתימה שלה.

לא יודעת קרוא וכתוב, לא למדה בבי"ס בכפר.

על האירוע של זריקת בקבוק הבירה עליה לא סיפרה לעו"ס יוסי דסטא כי הוא לא ענה לצרכיה אז החליפה אותו. לעו"ס הישראליים ברווחה בכפר סבא כן אמרה. למנהלת ולעוד אנשים שם. העו"ס לא עשתה כלום, עשו שלום בית וזהו (עמ' 12 ש' 1-32).

לא זוכרת מי עשה להם שלום בית אחרי אירוע הבקבוק. לא זוכרת אם סיפרה לו על הבקבוק והמלחיה.

הילדים היו באירוע. כשהם רבים- הילדים נבהלים ונכנסים לחדר.

העו"ס אמרו לה ללכת למקלט והיא סירבה. אמרה שהיא הולכת הביתה. בפעם הקודמת הייתה במקלט והילדים לא הסכימו, והחזירו אותה הביתה (עמ' 13 ש' 1-31).

לשאלה למה לא אמרה במשטרה שסיפרה לעו"ס על זריקת הבקבוק, ענתה כי באה לבימ"ש ולא היה מי שיתרגם, למרות שעזבה את העבודה לכל היום, ובסוף הלכה.

היא לא יודעת מה צריכה להגיד או לא להגיד במשטרה. היא כל היום בוכה.

הנאשם אמר לה אוי ואבוי לה אם תזמין משטרה או תגיד במשטרה שהוא זורק עליה חפצים, הוא יהרוג אותה.

קשה לה בבית, והיא בוכה. הייתה לה תאונה עכשיו והנאשם קורע לה את תעודת הזהות וזורק את החפצים שלה, אין לה בית בכלל.

לשאלה למה לא אמרה במשטרה שילדים היו עדים לאירוע בקבוק הבירה, ענתה כי הם רעדו מפחד, סגרו את הדלת.

לשאלה למה לא אמרה זאת במשטרה, ענתה כי בגלל שהילדים פוחדים היא לא מספרת.

הנאשם גם מאיים עליהם. אוסר עליהם לקרוא לה מכתבים שמגיעים. היא לא מקבלת דואר. הוא חותך את הדלת ומפרק את הידיות של הסירים, וכששואלת אותו למה הוא עושה כך הוא אמר לה "אני אראה לך".

כל השכנים אוהבים את הנאשם. כשהוא הולך למסיבה או למקומות, הוא לא מתקשר אליה ולא אומר לה, היא והילדים נשארים בבית.

הבן ס כל הזמן בצבא, כשמגיע- ישן בסלון. הוא לא יכול היה להקריא לה מכתבים כי לא יודע לקרוא טוב, רק הילד הקטן היה קורא לה (עמ' 14 ש' 1-32).

לשאלה למה לא הגישה תלונה במשטרה על אירוע בקבוק הבירה שיותר חמור מהאיומים ביום שישי עליהם הגישה תלונה, ענתה, כי לא יודעת עברית. חשבה שאם תתקשר- לא יבואו.

לפני אירוע הבקבוק הנאשם גזר לה את הבגדים והעו"ס ראתה.

הוא חנק אותה בצוואר לפני האירוע שזרק עליה את המלחייה והבקבוק. לא יודעת תאריכים.

את הבגדים לא לקחה להראות לעו"ס אבל את הנעליים שחתך לה- הראתה לה. העו"ס אמרה לה ללכת עם זה למשטרה.

אמרה לעו"ס שהנאשם חנק אותה, וגם יוסי דסטה ידע.

את הבגדים חותך לה כבר שנים, הוא גם מלכלך אותם בצבע. יש בבית בגדים שהוא גזר. זוג נעליים אחד שחתך היא זרקה, ושני זוגות יש לה עדיין.

לא יודעת אם יש לנאשם אישה אחרת בנתניה (עמ' 15 ש' 1-32).

לשאלה כיצד אמרה במשטרה שיש לו אישה אחרת, ענתה כי יש לו אישה אחרת אבל לא ראתה אותה. אנשים אמרו לה.

היא כועסת על הנאשם ששולח כסף למקום אחר במקום לדאוג לילדים.

היא הלכה למקלט לנשים מוכות בהתחלה. לפני שחנק אותה.

לוקחת תרופות לאחר תאונת הדרכים שעברה. לא עובדת בכלל.

בחקירה חוזרת העידה כי כל הזמן הם הולכים למרכז לשלום המשפחה בכפר סבא.

מכירה עו"ס בשם גלית רבר. היא לא עובדת עכשיו (עמ' 16 ש' 1-33).

לא יודעת אם מסכימה לכך שכל המסמכים מהרווחה יועברו לבימ"ש.

היא סיפרה לגלית ולמנהלת הרווחה על האיומים של הנאשם, ושהוא חנק אותה וזרק עליה בקבוק בירה (עמ' 17 ש' 1-9).

(2) ע"ת/2-ס א-הנאשם הוא אביו. הם חמישה אחים והוא לפני הבכור. המתלוננת אמרה שהם ארבעה ילדים בגלל הבת של הנאשם מנישואים קודמים. הוא כולל אותה כאחותו.

לא כל כך זוכר שמסר הודעה במשטרה ביום 30.1.12. הגיש תלונה במשטרה פעם אחת כשהזמינו אותו בקשר להוריו (עמ' 17 ש' 13-33). לא זוכר מה אמר במשטרה.

בין הוריו היו ויכוחים על הוצאות כסף, הכל. הם לא מסתדרים. לא ראה משהו נוסף שקורה בין ההורים.

הוא התגייס ביום 1.7.12. הוא היה חייל כשהגיעה משטרה לבית.

לפני הגיוס לא היה בבית הרבה. בילה בחוץ עם חברים אבל גר בבית.

מזהה ומאשר את חתימתו על ההודעה במשטרה (עמ' 18 ש' 1-32).

מה שאמר במשטרה לא היה אמת כי היה מבולבל. שאלו אותו על מה שקרה בבית.

לשאלה כיצד יודע שמה שאמר לא נכון, ענה כי היה מבולבל ולא זוכר מה אמר.

לאחר ריענון זיכרונו מאשר כי אמר במשטרה שלא היה בבית כשהוריו רבו. זה נכון.

המתלוננת הייתה במקלט לנשים מוכות והוא היה איתה. היו שם שנה. לריענון זיכרונו שאמר במשטרה חודש, ענה כי כבר לא זוכר.

לשאלה מה תגובתו לכך שראה שנה קודם לכן שהנאשם דחף את המתלוננת, ענה כי זה היה מתוך בלבול. הוא

לא ראה את זה (עמ' 19 ש' 1-32).

מכחיש שהנאשם זרק על המתלוננת בקבוק בירה ומלחייה. לשאלה כיצד יודע שהוא לא זרק, ענה כי לא ראה שהוא זרק.

לא זוכר שאמר במשטרה שראה את הנאשם זורק על המתלוננת כפכף שפגע לה ברגל. בחקירה אמר דברים בלי לחשוב היה מבולבל. זה לא נכון.

מאשר כי אמר במשטרה שהמתלוננת אמרה לו שהנאשם גזר לה את הבגדים אבל הוא לא ראה את זה.

לשאלה כיצד מסביר שחלק מהדברים בהודעה כן אמר וחלק לא, ענה כי אין לו תשובה על כך (עמ' 20 ש' 1-26).

בשלב זה הוכרז העד-כעד עוין.

מכחיש כי ראה את הנאשם מרביץ למתלוננת. שיקר כשאמר בהודעתו במשטרה שראה את הנאשם זורק עליה כפכף ודוחף אותה פעם אחת, כי חשב שהמתלוננת תעשה משהו לעצמה.

היא הייתה במרמור ופחד שתפגע בעצמה.

היא לא ניסתה פעם לעשות אבל היא מדברת על זה. בשכונה בקושי מדברים איתה והיא לא מסתדרת איתם. לא יודע למה. היא מדברת על להתאבד.

לשאלה כיצד חשב שעדותו במשטרה כי הנאשם דחף אותה תעזור לה במובן זה, ענה שלא יודע. היא כל הזמן רצתה שקט (עמ' 21 ש' 13-32).

המניע שלו לשקר היה שלא יקרה לה כלום. זה לא היה הגיוני.

מכחיש שמנסה לחפות על הנאשם.

לשאלה כיצד מסביר שהמתלוננת מסרה שהנאשם תקף אותה פעמים רבות, ענה כי היו לה בעיות עם השכנים, היא לא מדברת איתם, יש ויכוחים בבית.

המקרה היה יום שישי והנאשם היה עצור עד יום שלישי. שולל שהודעתו במשטרה ניתנה בלחץ מזה שאביו עצור.

בשלב זה מוגשת הודעתו במשטרה מכוח סעיף 10(א) לפקודת הראיות (ת/1) (עמ' 22 ש' 1-23).

כן הוגשו:

הודעתו של ס א במשטרה מיום 30.1.12 שעה 08:12 (ת/1)

הבן של המתלוננת והנאשם. ביום שישי 27.1.12 בשעה 15:00 היה עם חברים. לא יודע מה קרה אותה עת בין

ההורים. לא יודע מהן הקללות שהמתלוננת אמרה לנאשם, הוא לא היה בבית. הגיע בסביבות 17:00 הוא לא נכח כשרבו. לא שמע את הנאשם מאיים על המתלוננת שיהרוג אותה. לא ראה ביניהם אלימות בעבר אלא רק מקללים אחד את השני.

לשאלה מה תגובתו לכך שמחומר הראיות עולה כי ראה את המריבה בין הוריו, ענה כי לא היה בבית. לא תפס את המתלוננת.

לשאלה כיצד מסביר כי שני הוריו מעידים כי פעם אחת תפס את המתלוננת בזמן מריבה עם הנאשם, ענה שלא יודע.

המתלוננת הייתה במקלט לנשים מוכות לפני כמה שנים. היא לקחה גם אותם, והיו שם כחודש. לשאלה למה הלכה למקלט, ענה שלא זוכר, חושב שהם רבו בקללות וצעקות.

לשאלה אם ראה אלימות בין הנאשם למתלוננת ביום שישי האחרון, ענה כי לא היה בבית. לא ראה או שמע אלימות ביניהם בעבר.

לא זוכר ששמע ביניהם איומים. לשאלה האם ההורים מרביצים אחד לשני, ענה כי הייתה פעם אחת שראה שהנאשם דחף את המתלוננת לפני שנה. לא ראה שירד לה דם מהאף.

לשאלה האם הנאשם זרק על המתלוננת בקבוק בירה ומלחייה לפני חמישה חודשים, ענה שפעם אחת זרק עליה כפכף, אבל לא ראה בקבוק בירה או מלחיה. לא זוכר מתי זה יהיה אבל זה היה יום שישי- כי כל המריבות שלהם הן ביום שישי.

לשאלה למה זרק עליה כפכף, ענה כי המתלוננת דיברה על הבת שלו והנאשם זרק לה כפכף שפגע לה ברגל.

לשאלה למה הנאשם גזר לה את הבגדים, ענה כי לא יודע. המתלוננת אמרה על זה שהנאשם גזר לה את הבגדים, אבל הוא לא ראה את זה.

הוא לא ראה את המתלוננת תופסת במעיל של הנאשם כדי שלא ילך למסיבה ביום שישי האחרון.

לא ראה מקרה בו הנאשם איים על המתלוננת שיהרוג אותה עם סכין וזרק אותה לקיר לפני חמישה חודשים. לשאלה למה אם כן תפס את המתלוננת, ענה כדי שלא ירבו.

לשאלה מה קרה בריב לפני חמישה חודשים, ענה שלא זוכר, הם תמיד רבים על כסף או על זה שהנאשם יושב עם השכנים והחברים שלו.

ראה את הנאשם זורק על המתלוננת כפכף פעם אחת ודוחף אותה פעם אחת.

לא ראה אותה מרביצה לנאשם.

אם ההורים שלו יתגרשו זה לא היה טוב כי הנאשם משלם על החשמל והאינטרנט והכבלים למרות שהנאשם לא קונה אוכל אלא המתלוננת קונה.

בחקירה נגדית העיד כי דיבר עם המתלוננת על כך שהייתה במשטרה והגישה תלונה נגד הנאשם. סיפרה לו מה אמרה במשטרה.

מאשר כי שיקר כיוון שרצה לעזור לאמו, ולכן סתם סיפר סיפורים במשטרה שאינם אמת -לגבי זריקת הכפף והדחיפה.

מאשר כי תמך בגרסת המתלוננת כי לא רצה לסתור אותה ושיצא שהיא שיקרה.

לשאלה למה לא רצה לעזור לנאשם שהיה במעצר, העד שתק.

מאשר כי העדיף לתמוך בגרסת המתלוננת כיוון שפחד שתתאבד.

ביום שישי של האירוע הוא לא היה בבית. הוא למד בארץ עד כתיבתו י"ב. קפץ מכתה ז' ל-י' על פי גילו (עמ' 23 ש' 1-33).

אין לו בורות. יודע לקרוא ולכתוב. מאשר כי בבית הילדים מקריאים להורים את הדואר שמגיע. מאשר שלפעמים היה מקריא למתלוננת דואר וחשובות שהגיעו.

שולל שהנאשם כעס כשהקריא לה. כיום הוא בן 21, היה עם המתלוננת במקלט לנשים מוכות בהיותו בכתה ז' (עמ' 24 ש' 1-17).

(3) ע"ת/3- שירה בכר- גבתה את הודעת הנאשם מיום 30.1.12 (ת/2). הוא מסר אותה מרצונו החופשי.

גבתה גם את הודעתו של ס א, כנראה שהיה עד לאירוע והיה צורך בעדותו. הוא מסרה מרצונו החופשי. לשאלה האם הקריאה לו את ההודעה, ענתה כי או שנתנה לו לקרוא אותה או שאמר שלא יודע לקרוא והקריאה לו, ואז יכול לעשות תיקונים בכתב יד, זה בדרך כלל מה שעושה (עמ' 26 ש' 9-26).

בחקירה נגדית אישרה כי כשחקרה את הנאשם -היה בפניה כל חומר החקירה עד לאותו מועד (עמ' 26 ש' 29-30).

חקרה גם המתלוננת כחשודה ביום 29.1.12, וביקשה ממנה לפי מזכר ביום 31.1.12 להביא את הבגדים והנעליים אותם טוענת שהנאשם גזר לה, כנראה בהמשך לדבר שאמרה בהודעתה.

כשהתקשרה למתלוננת להגיד לה שתביא- המתלוננת אמרה לה שהיא זרקה אותם לפי המזכר.

בהתאם לעדותה שהילדים היו עדים לאירוע בבית, ניסו לחקור אותם, שלחו דיווח לפקידת הסעד. זו לא החלטה שלה כחוקרת אם לחקור. כנראה הילדים קטנים (עמ' 27 ש' 1-32).

חקרו ילד אחד כי אמרו שהוא ראה משהו. היא לא יכולה לחקור ילד בן 11.

ביקשו לחקור את שאר הילדים אבל כנראה סירבו ממשרד הרווחה.

אם הייתה יודעת על כך שבתה החורגת של המתלוננת והחתן שלה איימו על המתלוננת עם עבריינים- הייתה רושמת את זה בעדות שלה. מה שלא רשמה במזכר או בעדות- המתלוננת לא אמרה.

לא ידעה שלנאשם יש קושי להבין את השפה בזמן שחקרה אותו.

הזהירה אותו טרם חקירתו. לשאלה מדוע לא אמרה לו על מה הוא נחקר, ענתה כי אמרה לו "בהמשך לחקירה קודמת".

לשאלה האם יודעת לאיזה אירוע התכוונה המתלוננת, מבין שלושת האישומים, בכך שמסרה כי הנאשם קרע את בגדיה ונעליה, ענתה כי לפי העדות הראשונה היא טענה שזה קרה אתמול או שלשום- ולזה התייחסה (עמ' 28 ש' 1-30).

(4) ע"ת/4- אלברט יפרח- גבה את הודעת הנאשם מיום 28.1.12 (ת/3), נתן לו לקרוא אותה והוא חתם ואישר אותה. הקריא לנאשם את זכויותיו וגם רשם שהבין את תוכן האזהרה ואינו מעוניין להיוועץ בעו"ד.

בחקירה נגדית העיד כי לא זוכר אם הנאשם טען שלא הבין כל כך עברית, זה היה לפני מספר חודשים. אם היה אומר לו שלא מבין עברית טוב לאחר שנתן לו את העדות לקרוא ולחתום עליה -בטוח שהיה רושם את זה.

לשאלה האם הנאשם קרא את ההודעה או שהקריא לו אותה, ענה כי באופן קבוע הוא נותן לחשודים לקרוא ולחתום. גם מקריא את ההודעה תוך כדי שכותב אותה. חלק מקריא אבל לא תמיד. אחרי שמדפיס- נותן לקרוא ולחתום.

חקר את הנאשם על סמך העדויות.

מאשר כי הנאשם אמר שהילדים היו עדים לשלושת האירועים והוא רשם את זה מפיו (עמ' 29 ש' 1-31).

קצין חקירות הוא שמחליט לגבי פעולות חקירה בתיק (עמ' 30 ש' 1-8).

בחקירה חוזרת העיד כי היה חוקר תורן ביום 28.1.12 בשעה 00:10 יום שבת.

בהיותו חוקר תורן הוא מטפל בכל התלונות והאירועים שמתקבלים באותו מועד, בין אם כולל עיכוב או מעצר של חשוד, לחקור אותו וכו'.

במקרה זה הייתה תלונה של טיפול מידי באירוע אלמ"ב ועיכובו את הנאשם והוא חקר אותו במהלך הלילה- כחוקר תורן ולא כחוקר אלמ"ב.

גבה את ההודעה בשפה העברית, והנאשם ענה בעברית. הוא הבין והאינטראקציה בתשובות היא עקבית, לא ראה שום בעיה.

לו היה רואה בעיה- היה מפסיק ושואל אותו אם רוצה מתורגמן לשפה האתיופית (כך שם-נ.ב.), או לפחות היה מתעד את החקירה בתיעוד קולי. אלו דברים שהוא עושה באופן קבוע.

צורת ההתנסחות בהודעה של הנאשם- היא של הנאשם, הוא לא נוהג לתקן. אפילו כשמילים מבחינה תחבירית לא מדויקות במשפט- הוא מתעד מילה במילה (עמ' 30 ש' 10-29).

הודעת הנאשם במשטרה מיום 30.1.12 שעה 10:14 (ת/2)

לשאלה למה איים על המתלוננת ביום 27.1.12 כי יהרוג אותה, ענה שלא אמר כלום. היא כל הזמן מקללת אותו.

מכחיש שלפני שנה תפס לה בגרון. לא ירד לה דם מהאף- היא משקרת.

לשאלה למה המתלוננת הלכה למקלט לנשים מוכות לפני כמה שנים, ענה כי היא סתם ביקשה ללכת למקלט והעובדים הסוציאליים בדקו אותו ואמרו שהוא בסדר. היא הלכה עם הילדים וחזרה אחרי חודש.

מכחיש שאיים על המתלוננת לפני מספר שנים שיהרוג אותה עם סכין. לא אמר דבר כזה, לא נוגע בה. היא כל הזמן מקללת, והוא קורא לילדים שבאים ותופסים אותה.

מכחיש שזרק עליה כפכף לפני כשנה.

לשאלה כיצד מסביר כי בנו העיד שראה אותו זורק עליה כפכף, ענה כי אם הוא אמר- אז אמר, אבל הוא לא זרק עליה.

לשאלה כיצד מסביר כי מחומר החקירה הוא גם מקלל וצועק עליה, ענה כי הוא לא מקלל אלא היא מקללת בלי הפסקה.

הוא נכנס לחדר וסוגר והיא מצפצפת בחדר, והוא קורא לילד שבא ולוקח אותה.

מאשר כי הם כל הזמן רבים על כסף. הוא משלם חובות ותשלומים של ב"ס, מועדונית, חשמל, ארנונה, וחוף מזה כל הזמן עובר בחנות וקונה אוכל.

הוא לא גזר לה את הבגדים והנעליים. הוא קונה לה את הבגדים- אז בשביל מה יגזור אותם. מכחיש כי דחף אותה על הרצפה לפני חמישה חודשים.

לשאלה כיצד מסביר כי הבן ראה אותו דוחף אותה, ענה כי אם הוא אמר- אז אמר אבל הוא לא דחף אותה. הוא תמיד קרא לבן הגדול שיתפוס אותה.

לשאלה מה תגובתו לכך שהבן מעיד כי תפס את המתלוננת כדי שלא יריבו בקללות וצעקות ולא בגלל שהרביצה לו, ענה כי היא הרביצה לו, והוא באמת תפס אותה.

הבן משקר בגלל שהוא (הנאשם) יצא מהבית ואולי המתלוננת בלבלה את הבן והיא מכניסה לו לראש, והבן חושב שהוא לא חוזר.

לשאלה למה בחקירה קודמת אמר שבנו ס היה בבית ביום שישי כשהוא רב עם המתלוננת, ענה כי הוא לא היה בבית, הילדים האחרים היו ותפסו אותה. הוא אמר להם לבוא וביקש מהילדים לתפוס אותה. הם היו בחדר.

הילדים ראו שהוא רוצה לצאת ושהמתלוננת תפסה את הדלת, ואז הילד י תפס אותה והוא (הנאשם) יצא.

המתלוננת עמדה ליד הדלת. הוא לא הרביץ לה אלא היא הרביצה לו.

היא קיללה, ועמדה ליד הדלת, הוא קרא לילדים והם תפסו אותה והוא יצא.

היא תפסה אותו במעיל.

לא דחף אותה לפני שנה. הבן אומר שכן כי הוא לא בבית והיא מבלבלת אותם.

הוא כל הזמן רוצה להתגרש והיא לא רוצה.

לא יודע למה שהילד יגיד שהוא זרק על המתלוננת כפכף.

הילדים משקרים כי היא בלבלה אותם והם מפחדים ממנה כי היא כל הזמן בבית איתם ולא יכולים להיות ברוגז איתה. ברגע שהם יתגרשו- הילדים יבואו לגור איתו.

הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 28.1.12 בשעה 00:52 (ת/3)

מבין על מה נחקר ואת זכויותיו, ולא מעוניין בעו"ד.

ביום 27.1.12 ביום שישי חזר הביתה בשעה 15:00 ונכנס אמר שלום וסתם המתלוננת מקללת אותו והילדים יודעים. לא ידוע למה היא מקללת אותו, היא לא נורמלית, יש לה בעיה בראש. היא גם שותה שתיה חריפה הרבה וכל הזמן מקללת.

מכחיש שאיים עליה שיהרוג אותה. היא קיללה אותו והוא נכנס להתקלח, היא דפקה על דלת המקלחת והוא לא פתח.

לאחר שסיים להתקלח ויצא, ביקש שתשתוק ותירגע, ואמר לה שיש בשכונה מסיבה והציע שילכו אבל היא לא רצתה. הוא יצא למסיבה והיא תפסה אותו במעיל כדי שלא ילך. הילדים כולם בכו ולאחר מכן, הוא רצה להתקשר למשטרה ולא התקשר בסוף, אבל הלך למסיבה.

בשעה 15:30 התקשר לעו"ס ואמר שאשתו הרביצה לו והם רבים כל הזמן והיא אמרה לו שאם היא מרביצה

לו- שיתקשר למשטרה אבל הוא לא רצה בגלל הילדים.

חזר מהמסיבה בשעה 22:00, המתלוננת לא הייתה בבית, והוא הלך לישון. אז באו שוטרים ולקחו אותו. רוצה שישאלו את הילדים.

לשאלה מי מהילדים ראה את המריבה, ענה כי י, בן 13.5, ראה מה היה וגם ראה שהיא הרביצה לו. הוא גם תפס אותה שלא תרביץ לו ואמר לה לעזוב את הנאשם. גם הילדה נעמי בת 10.5 ראתה מה היה, ובנימין בן 8.5.

מכחיש שאיים על המתלוננת לפני חמישה חודשים שיהרוג אותה בסכין, ושזרק אותה על הקיר ועל הרצפה. הוא לא עשה לה כלום. הילד הגדול בן 18.5 היה בבית וראה הכול. היא הרביצה לו (לנאשם) והוא קרא לילד סמאי- שבא ותפס אותה.

לא הרביץ לה כלל.

מכחיש שחנק את המתלוננת לפני כשנה.

הוא לא מטופל פסיכיאטרית ואין לו נשק. הוא עובד בשמירה חודש ימים בלי נשק.

מכחיש כי גזר לה נעליים ושתי שמלות. אולי היא עשתה את זה, בשביל מה יגזור נעליים.

נותן למתלוננת כסף לכלכלת הבית, והוא משלם את כל החובות-חשמל, מים, ארנונה, קונה אוכל לבית ולילדים. בשנה האחרונה היא פתחה חשבון בנק לבד ואת הכסף שהיא מרוויחה מהעבודה- שמה שם וגם את הכסף שהיה להם.

בשנת 2006 היא הייתה במקלט לנשים מוכות חודש וחצי וחזרה הביתה כי הוא בסדר.

לשאלה למה שהיא תרביץ לו בלי סיבה, ענה שלא יודע, יש לה בעיה בראש.

4. על עדי ההגנה נמנו:

(1) ע"ה/1- הנאשם (עמ' 31-35 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2- ט מ (עמ' 35-36 לפרוטוקול)

בחקירה ראשית העיד כי לא יכול לקרוא מה כתוב בפרוטוקול בימ"ש וכי לא יודע לקרוא עברית (שאלות ותשובות נמסרו בעברית ללא צורך בתרגום).

מכחיש שאמר למתלוננת ביום 27.1.12 שיהרוג אותה. מכחיש שהיה אירוע בו זרק על המתלוננת בקבוק בירה ומלחייה.

מכחיש אירוע בו חנק את המתלוננת עד שירד לה דם מהאף. שמע על כך רק במשטרה כשחקרו אותו.

ביום שישי 27.1.12 חזר מהעבודה כל הילדים היו בבית, התווכח עם המתלוננת בנושא כסף ואחרי זה ביקש סליחה כי יש לה בעיות נפשיות. כשהצעקות שלה היו בלתי נסבלות רצה לצאת החוצה ואז היא תפסה בבגדים שלו והוא ביקש את עזרת הילדים שיתפסו אותה. היא הסירה את הידיים מהבגדים שלו והוא יצא מהבית, כדי שהיא תירגע ויחזור לבית.

כשחזר לבית המתלוננת לא הייתה והוא חשב שהלכה לשבת אצל השכנים והלך לישון. לא חשב שהמשטרה תבוא לתפוס אותו. באמצע השינה, הגיעה המשטרה ולקחו אותו.

היא אומרת את הדברים כי יש לה בעיות נפשיות, בעיות בראש (עמ' 31 ש' 3-32).

אמנם היה ויכוח אבל לא מצדיק מצב שהולכת להתלונן במשטרה והוא נעצר.

אם הוויכוח גובר- הוא יוצא החוצה כדי שהמתלוננת תירגע.

הוא בארץ 11-12 שנים. מבין מספר מילים בעברית ומשפטים אבל לא את הכל. אמר את זה גם לשוטר.

עובד בסופר כסדרן ירקות.

מכחיש את דברי המתלוננת לפיהם קרע לה את הבגדים והנעליים. היא גם לא לקחה את זה למשטרה להראות שזה מה שקרה.

בחקירה נגדית נשאל כיצד אם לא מדבר עברית יש לו שתי הודעות מפורטות עם תשובותיו במשטרה, וענה כי נשאל אם עשה או לא עשה ואמר כן או לא, אבל לא קרא את ההודעות ולא הבין שום דבר.

הוא פחד ולא ידע אם יכול לקבל מתורגמן. כשהבין שאפשר להיעזר במתורגמן- נעזר בו.

לשאלה כיצד מסביר כי בהודעותיו במשטרה יש תשובות ארוכות ולא רק "כן" ו"לא", ענה כי ענה מה שחשב, מבין מה אומרים אבל מתקשה לענות תשובות (עמ' 32 ש' 1-32).

לא איים על המתלוננת שיהרוג אותה. לשאלה כיצד מסביר כי תשובתו במשטרה ארוכה יותר, ענה כי הוא לא בקיא בכל הדברים אלה ומה ששאלו- נתן תשובה.

מאשר כי מסר במשטרה שהמתלוננת הלכה למקלט לנשים מוכות לפני כמה שנים וגם שתי אחיות שלה היו. לא הייתה לה סיבה מוצדקת ללכת לשם והיא חזרה אחרי חודש. האחיות שלה נשאו 8 חודשים ויותר. גם אחרי שחזרה הביתה היא התקשרה למשטרה ואמרה שטעתה במעשיה, ושניהם חתמו וישנו ביחד.

עובדים סוציאליים התקשרו אליו ואמרו לו שהיא רוצה לחזור הביתה. בגלל שהוא רוצה אותה וגם את הילדים שלו -אז חיים עד עכשיו ביחד.

לא יודע למה אחיותיה הלכו גם למקלט, אבל היא הייתה השלישית שהצטרפה אליהן. לשאלה כיצד מסביר שבמסגרת לא אמר כלום על האחיות, ענה כי כנראה שבאותו זמן לא הזכיר את זה.

לשאלה האם כל הילדים תפסו את המתלוננת, ענה כי כל שלושת הילדים הקטנים תפסו אותה, הבן הגדול לא היה.

לשאלה כיצד מסביר את הסתירה עם כך שבמסגרת אמר שהילד הגדול היה בבית וראה הכול שהמתלוננת הרביצה לו והוא קרא לס שבא ותפס אותה, ענה זה לא היה באותו אירוע שהשלושה תפסו אותה. הוא לא זוכר את זה שס תפס אותה.

לשאלה למה ס היה צריך לתפוס אותה, ענה כי כשתוקפת אותה המחלה אז היא באה להרביץ לו והוא קורא לבן שמפריד ביניהם.

לשאלה מה המתלוננת עשתה לו באותו יום, ענה כי כשהיא באה לתפוס אותו- הוא קרא לס ונכנס לחדר ואז המתלוננת מנסה בכוח לפתוח את הדלת (עמ' 33 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר כי ס מעיד כי לא תפס את המתלוננת, ענה כי המתלוננת משכנעת אותו שלא ידבר, אבל אחרי הכל הוא תיקן את הטעות שלו ותיקן את ההודעה שלו.

לשאלה האם הוא תיקן את ס, ענה (מיד) שאיך הוא יתקן אותו.

לשאלה מה תגובתו לכך שס אמר בעבר שהוא (הנאשם) דחף את המתלוננת וזרק עליה כפכף, ענה כי הוא משקר בגלל שרוצה לעזור לאימא שלו. הוא (הנאשם) היה במעצר בזמן הזה והמתלוננת שכנעה אותו שיגיד מה שאמר במסגרת.

לשאלה מדוע לא אמר שהודעתו הראשונה במסגרת שהילדים תפסו אותה אלא רק שבכו, ענה שנכון, הם תפסו אותה ואז הוא יצא מהבית.

שלושה ילדים באו ותפסו אותה אבל בגלל שי חזק יותר משאר הילדים, הוא בן 13.5 - אז היה לו את הכוח להחזיק אותה.

מאשר כי במסגרת אמר שהילדים ראו את המריבה והיא תפסה את הדלת והילד הגדול י תפס אותה והוא (הנאשם) יצא. המתלוננת כל הזמן מרביצה לו הוא לא הולך להתלונן עליה במסגרת כמוה, הוא מתחשב במחלות הנפשיות שלה.

לשאלה כיצד מסביר כי ס אמר במסגרת שלא ראה את המתלוננת מרביצה לנאשם אף פעם, ענה כי אמר שהיה בכלל והמתלוננת שכנעה אותו להגיד מה שהיא רוצה, הוא שיקר (עמ' 34 ש' 1-32).

ביום שישי 27.1.12 הם התווכחו על ההוצאות.

לשאלה כיצד מסביר שמשטרה נשאל למה שאשתו תרביץ לו בלי סיבה, והוא אמר שלא יודע יש לה בעיה בראש, ענה כי גם עכשיו זו תשובתו.

לשאלה כיצד מסביר כי במשטרה לא אומר שרבו על כסף אלא על כך שהוא רצה ללכת איתה למסיבה והיא לא רצתה ותפסה אותו במעיל כי לא רצתה שילך, ענה שנכון הסיבה הייתה כספית כשהולכים למסיבה לוקחים כסף כדי לשלם.

הוא המפרנס היחיד בבית, המתלוננת לא עובדת. לא רוצה להיות מפוטר כי א לא תהיה כל פרנסה לו ולמשפחה (עמ' 35 ש' 1-11).

(2) ע"ה/2-ט מ- בחקירתה הראשית העידה כי היא בתו של הנאשם. גרה בנתניה. מכחישה כי היא ובעלה הגיעו ביום 27.1.12 כשהנאשם נעצר לאיים על המתלוננת ביחד עם עבריינים. לא באו לכפר סבא בכלל.

לשאלה כיצד היא זוכרת שלא היו בכפר סבא באותו יום, ענתה כי כבר 4 שנים הם לא בקשר, ולא היו בכפר סבא במהלך השנים האלה.

הם לא מסתדרים עם המתלוננת והיא לא מסתדרת איתם (עמ' 35 ש' 16-32).

המתלוננת היא אשתו השנייה של הנאשם. אמא שלה נפטרה כשהייתה תינוקת בת שנתיים.

הנאשם ואשתו גידלו אותה, מכירה את המתלוננת מגיל שנתיים. מיד הנאשם התחתן עם המתלוננת לאחר פטירת אימה. המתלוננת גידלה אותה.

היא בת 27, ועובדת כקופאית (עמ' 36 ש' 1-19).

לא נחקרה נגדית.

כן הוגשו:

זכ"ד מאת שירה בכר מיום 31.1.12 (נ/1)

היום בשעה 10:30 דיברה עם המתלוננת ושאלה אותה האם יש לה את הבגדים והנעליים שהנאשם גזר לה, והיא אמרה שזרקה אותם.

דיווח לפקידת הסעד מיום 29.1.12 מאת רס"ל דלית אמיר+אי ביצוע חקירת ילדים (נ/2)

בהמשך לשיחה מהיום התלוננה המתלוננת כנגד הנאשם בגין תקיפה ואיומים. הקטינים היו עדים לכך שהנאשם תקף אותה במספר הזדמנויות שונות, ואף איים כי יהרוג אותה.

הנאשם נחקר והכחיש את המיוחס לו, וטען כי הילדים עדים לכך שלא תקף ולא איים, לכן מתבקשת חקירת

ילדים דחופה.

יש לציין כי הנאשם עצור עד מחר ולכן מבקשת לשלוח בדחיפות למסגרות לימוד של הקטינים על מנת שמחר בבוקר יתבצעו חקירות הילדים.

אי ביצוע חקירת ילדים - דיווח מחקירות ילדים במחוז ת"א והמרכז מעלה כי לא יוכלו לבצע חקירת הקטינים הואיל ומעיון בחומר הבקשה עולה כי מדובר בחשד לאירוע שאינו מתוקף סמכותם לפי חוק לגביית העדות.

דין ומסקנות

5.

לאחר שנדרשתי למכלול הראיות והעדויות בתיק, כמו גם לסיכומי הצדדים, הגעתי למסקנה כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם בכתב האישום מעל לכל ספק סביר.

בבסיס התיק עומדות בעיקר גרסאותיהם של **המתלוננת והנאשם**, הואיל ובעטיו של מחדל חקירתי, לא נחקרו מי מהילדים של בני הזוג, למעט **ס** הבן הבכור, זאת חרף פניה דחופה מטעם העובדת הסוציאלית שטיפלה בתיק (נ/2).

המתלוננת מתקשה מאוד בשפה העברית, ואף שעדותה ניתנה באמצעות מתורגמן- עדיין התקשתה לבטא עצמה בעל פה באופן ברור.

חרף קושי זה, אישרה במפורש את האירועים המנויים בכתב האישום (פרו' עמ' 5 ש' 14-32 ועמ' 6 ש' 6), ואף חזרה ואישרה אותם במהלך חקירתה הנגדית (פרו' עמ' 11 ש' 23-32; עמ' 12 ש' 18-19).

אינדיקציה לאלימות ששררה בביתם של בני הזוג עולה ברקע העדויות, כאשר אין חולק כי לפני מספר שנים נמלטה המתלוננת ביחד עם ילדיה **למקלט לנשים מוכות**, שם שהתה כחודש, ולאחריו- חזרה להתגורר בבית עם הנאשם (עדות המתלוננת-עמ' 6 ש' 9-17; עדות ס- **ת1** ש' 19-21, פרו' עמ' 19 ש' 19-26; עדות הנאשם- **ת2** ש' 9-11, פרו' עמ' 33 ש' 5-16).

כמו כן בני הזוג מטופלים שנים רבות במחלקת הרווחה ע"י עובדים סוציאליים, ואף בפניהם מסרה המתלוננת על פי עדותה כי הנאשם איים שיהרוג אותה (נ/2).

זאת ועוד, מעדותם של **הנאשם, ס** וה**מתלוננת** עולה בברור דבר היותה של המתלוננת תלויה באופן מוחלט בנאשם במבחינה כלכלית, בהיותו המפרנס היחיד בבית.

כך, העידה המתלוננת כי היא אינה עובדת (עמ' 16 ש' 21), וכי מריבותיה עם הנאשם נסובו סביב המסיבות להן הוא הולך, הנושא הכלכלי כאשר במקום לדאוג לפרנסת הבית והילדים, שולח הנאשם את השכר מעבודתו למשפחתו הנוספת באתיופיה שם הוא בונה בית (עמ' 6 ש' 19-21).

ברקע צוינה על ידי המתלוננת אף קיומה של אישה נוספת בנתניה - עמה מצוי הנאשם בקשר.

הבן ס מוסיף במשטרה מיוזמתו כי אם הוריו יתגרשו, הדבר לא יהיה טוב הואיל והנאשם הוא שמשלם את חשבונותיהם (ת/1 ש' 60-61).

הנאשם עצמו מעיד כי הוא משלם את כל החובות וההוצאות (חשמל, מים, ארנונה, מועדונית) קונה אוכל הביתה (ת/2 ש' 25-28; ת/3 ש' 37-39), ואף מוסיף בסיפא עדותו בבימ"ש כי הינו המפרנס היחיד בבית, וחושש מפיטורין בעטיו של תיק זה, הואיל ופרנסת המשפחה עליו (פרו' עמ' 35 ש' 10-11).

הנאשם אף מעיד כי בשנה האחרונה, פתחה המתלוננת חשבון בנק נפרד לשם היא מפקידה כסף אותו מרוויחה וכן מכספם המשותף (ת/3 ש' 38-39).

דברים אלה, הגם שלא הוכחו כי אם הובאו מפיו של הנאשם בלבד, יש בהם כדי לחזק תחושה זו של תלות כלכלית של המתלוננת בנאשם, באופן המחזק את הרושם להתנהגות אדנותית ואלימה שלו כלפיה - כמו גם את הקושי הרב אצלה בעצם הגשת תלונה כנגד הנאשם.

הנאשם מעיד כי המתלוננת מקללת ומכה אותו תדיר, ללא סיבה, באופן שלא זו בלבד שאינו מתיישב עם עדותו של הבן ס שמעיד כי מעולם לא ראה את המתלוננת מכה את הנאשם (ת/1 ש' 57-58), אלא שאף מדובר בגרסה בעלמא, ללא טעם ומניע של ממש - נוכח פערי הכוחות שבין המתלוננת החלשה והנאשם החזק לעומתה.

בנסיבות אלה, הרי שהגשת תלונה כנגד הנאשם במשטרה, לא כל שכן מעצרו - נוגדים באופן ישיר את אינטרס המתלוננת, וחזקה כי לא תעשה כן אלמלא לא נותרה לה עוד ברירה.

גם הנאשם אינו יודע לתת מענה לשאלת מניע המתלוננת לטפול עליו אשמות שווא, או לחילופין - מדוע זה טוען כי מכה או מקללת אותו ללא סיבה, וטוען בעלמא כי "**לא יודע**" וכי "**יש לה בעיה בראש**" (ת/3 ש' 6, ש' 43).

גם בעדותו של הבן ס, שאף הוכרז כעד עוין והודעתו במשטרה הוגשה מכוח **סעיף 10א לפקודת הראיות**, יש כדי לחזק את גרסת המתלוננת, ובכל מקרה עדיפה הודעתו - על פני עדותו, בקטעיה בהן ניסה לטשטש ולהכחיש את מעשי האלימות של אביו להם היה עד.

בהיותו נתון בין אמו לאביו, בבחינת "בין הפטיש לסדן", הכחיש ס את מרבית המעשים בהודעתו במשטרה, אולם חרף אי הנוחות הניכרת שחש להעיד נגד מי מהוריו - עדין מסר כי היה עד לשני אירועי אלימות פיזית שנקט הנאשם כלפי המתלוננת- האחד בו **דחף** הנאשם את המתלוננת, והשני- בו **זרק לעברה כפכף שפגע ברגלה** (שניהם אינם מנויים בכתב האישום) (ת/1 ש' 36, ש' 56).

הנה כי כן, למרות ניסיונותיו הניכרים והמובנים של ס' שלא להשחיר פניו של הנאשם, בהיותו אביו מולידו, הן במשטרה והן בבימ"ש, עדיין עולה תמונה של התנהלות אלימה מצדו כלפי המתלוננת, זאת לצד קללות, מריבות וצעקות הדדיות בין הנאשם למתלוננת (ת/1 ש' 11-12, ש' 52).

יתרה מכך, "הסברו" בבימ"ש לפיה תמך בעדות המתלוננת במשטרה בשל פחדו כי תפגע בעצמה- אף היא אינה סיבה סבירה והגיונית לדבריו בנסיבות אלה, הואיל ומאזכר שני אירועי אלימות שאינם נמנים על המיוחס לנאשם בכתב האישום, ודווקא מכחיש במשטרה את אירועי כתב האישום, ובכלל זה איומים מצד הנאשם כלפי המתלוננת, באופן שאינו מחזק את גרסת המתלוננת במובן זה.

עם זאת, עצם פחדו מפגיעה עצמית של המתלוננת - מעיד על מצוקתה, כעולה מעדותה במארג דבריה על צורת התייחסותו האלימה של הנאשם כלפיה.

אינדיקציה נוספת לאלימות עולה מעדותה של המתלוננת בדבר גזירת בגדיה ונעליה ע"י הנאשם.

המתלוננת מעידה על כך מספר פעמים בבימ"ש (פרו' עמ' 6 ש' 14-24; עמ' 10 ש' 10-16; עמ' 14 ש' 7-8), ואף העידה על כך במשטרה כפי שעולה ממזכר מאת החוקרת שירה בכר המבקשת כי תביא את הבגדים והנעליים הגזורים למשטרה (נ/1; פרו' עמ' 27 ש' 5-15).

אף ס', שעדותו מצמצמת מאוד ממעשיו של הנאשם, מעיד במשטרה כי הגם שלא ראה את הבגדים הגזורים- שמע על כך מהמתלוננת (ת/1 ש' 42).

בשולי הדברים יוער כי לו ביקשה המתלוננת להעליל עלילה על הנאשם, הרי שבנקודה זו יכולה הייתה "להמציא" בגדים גזורים לבקשת החוקרת, אולם לא עשתה כן, באופן המעיד כי ביקשה להשחיר פני הנאשם בכל מחיר.

המתלוננת הותירה רושם מהימן ואמין באשר לגרסתה, למצוקתה ולחולשתה למול הנאשם וכי זו- אף מקבלת חיזוק כאמור בראיות אחרות.

ב"כ הנאשם הצביע על סתירות הנוגעות לבלבול במועדי ביצוע העבירות ע"י הנאשם ולאי ציון בהודעתה את האירוע בו איימו עליה חתנה ובתו עם עבריינים - אך אין בכך כדי לפגוע במהימנות המתלוננת - שהותירה רושם של אישה חלשה, מוכה (שאף חושבת להתאבד) ומפוזרת שלא שמה ליבה לתאריכים - שהתלוננה במשטרה על מעשי הנאשם כלפיה - באופן פשוט, לא מתוחכם, וללא הגזמות.

זאת ועוד, אף גרסתה בדבר מתיחות בינה לבין בתו של הנאשם מנישואיו הראשונים, למרות שהמתלוננת גידלה אותה כאמה החורגת, הוכחה כמבוססת, מקום בו אישרה זאת הבת ט מ ואף אישרה כי מזה כ-4 שנים היא ובעלה אינם בקשר הואיל ואינם מסתדרים עם המתלוננת (פרו' עמ' 35 ש' 23-31; עמ' 36 ש' 1-15).

הכחשתה בדבר דבר האיום כלפי המתלוננת, עם בעלה - אינה פוגמת במהימנות המתלוננת. הבת היא עדה מעוניינת - שביקשה לחפות על מעשי אביה - ואין להתעלם גם מיחסיה העכורים עמה.

למול גרסת המתלוננת, מובאת גרסת הנאשם.

ייתכן כי בניגוד לגרסת המתלוננת, גרסתו הותירה רושם אינו אמין, מתחמק ומניפולטיבי, והתגלו בה סתירות רבות, הן בעדותו שלו והן בבחינת גרסתו למול זו של ס.

טענותיו של הנאשם בדבר קשיי הבנה ושפה, טענה שעלתה לראשונה רק בבימ"ש, אינם מקובלים עליו בנסיבות אלה.

לא זו בלבד כי החוקרים **שירה בכר ואלברט יפרח**, שגבו את הודעות הנאשם בעברית, לא התרשמו מקושי כאמור (פרו' עמ' 30 ש' 19-29; עמ' 29 ש' 8-9; עמ' 29 ש' 13-21; עמ' 26 ש' 12-16), אלא שאף בעדותו בבימ"ש ניכר כי הנאשם מבין עברית, ופעמים רבות לא נזקק לעזרת מתורגמן, ואף בהודעותיו במשטרה התנסח בבהירות ובאריכות, תוך שמירת הקשר בין השאלות והתשובות, באופן המעיד עליו כמי שהבין היטב את תוכן הדברים.

כך, הנאשם טוען מחד גיסא לקושי בהבנת השפה העברית ומאידך אינו יודע להסביר כיצד במשטרה מסר שתי הודעות מפורטות ונהירות ללא עזרת מתורגמן.

אף "הסבר" שניסה לתת לעניין זה לפיו השיב ב"כ" ו"לא" - אינו מתיישב עם תוכן של הודעותיו במשטרה כפי שאלו הוגשו לבימ"ש (**ת/ת-3**; עמ' 32 ש' 25-31).

יתרה מכך, הנאשם מכחיש באופן גורף כל אלימות פיזית או מילולית כלפי המתלוננת, באופן שאינו עולה בקנה אחד כאמור עם עדותו של הבן **ס**, המעיד כאמור אודות שני אירועי אלימות מצדו כלפי המתלוננת, ומשנשאל לפשר סתירה זו- אין בפיו תשובה המניחה את הדעת למעט כי הבן "משקר" (פרו' עמ' 34 ש' 8-9; **ת/ת** 2 ש' 34, ש' 64-65, ש' 68-76).

בנוסף, גרסתו של הנאשם לפיה נהגה המתלוננת להכותו סותרת את עדותו של ס לפיה לא ראה את המתלוננת מכה את הנאשם (**ת/ת** 1 ש' 58), סתירה אותה מסביר הנאשם בהסתת המתלוננת את הילדים בעת שהורחק מהבית (פרו' עמ' 34 ש' 27-31).

הנאשם אף מגזים בהשחרת המתלוננת - כי היא לוקה בנפשה, ותוקפנית - אך גרסתו זו אינה מהימנה עליו נוכח עדותה של המתלוננת וכלל ראיות התביעה, ובלא שתוצא כל ראייה לתמוך בדבריו.

סתירה נוספת מתגלעת סביב עדותו של הנאשם לפיה קרא לבן ס על מנת שיתפוס את המתלוננת (**ת/ת** 3 ש' 21).

24-25; עמ' 33 ש' 23-29) - טענה אותה מכחיש ס בהודעתו במשטרה (ת/1 ש' 15-16) ושסותרת את גרסתו בהודעה אחרת בה מסר כי קרא לשלושת הילדים הקטנים שיתפסו את המתלוננת הואיל וס כלל לא נכח בבית (ת/2 ש' 41; עמ' 33 ש' 22).

יאמר עוד כי בעצם העובדה כי לא נחקרו ילדי הנאשם - אין כדי לפגום במהימנות המתלוננת, וזאת על רקע הקושי האינהרנטי במתן גרסתם, כשהם קרועים בין אביהם ואימם - כפי שעלה מעדותו של ע"ת/2.

6. לאור האמור, עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר, והריני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ה, 19 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.